

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 100.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789840096/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

V

Here's to the charmer whose dimples we prize;
Now to the maid who has non, sir:
Here's to the girl, with a pair of blue eyes;
And here's to the nympe with but one, Sir.
R.B. Sheridan.

H yggeligt var det at see til, da Captainen, iført Vilhelms Slobrok, den næste Morgen traadte ind i Dagligstuen og bevægede sig over det bløde Teppe, for at indtage sin Plads i den magelige Lænestol tæt ved Kaminen, hvor Kullenes gemytlige Knittren indbød til fortrolig Passiar. Heller ikke var det uinteressant at lægge Mærke til de hjertelige Haandtryk og Forsikkringer om en behagelig tilbragt Aften, som de to Venner udvexlede. Men allermærkeligst var det dog at iagttage Capitainens Forbauselse, da Augusta i sin simple, sorte Dragt traadte ind, og med en undselig men dog gracieus Hilsen gik henimod Kaffeboardet. Capitainen foer op i en Fart, og efter med en Trumf at have forsikkret, at han indtil dette Øieblik ikke havde vidst andet end at han var til Gjæst hos en Ungkarl, begyndte han forskjellige Skrabud og ligesaamange Taler om, at det glædede ham uendeligt at gjøre Fruens personlige Bekjendtskab, – at han skammede sig over den Uro, han maaskee havde forvoldet og andet deslige. Augustas Forlegenhed kjendte ingen Grændse, og hun benyttede sig af den første Standsning i Capitainens Tale til hurtig at fjerne sig igjen. Vilhelm forsøgte nu at bringe Capitainen ud af Vildfarelsen ved at fortælle ham, at han ikke var givt.

Men hvorfor Fanden sagde De mig da ikke strax, at det var Deres Søster; nu har jeg jo staaet og prostitueret mig.

Det er heller ikke min Søster; – Seer De Hr. Capitain –

Hvad Pokker, udbrød Capitainen, skulde det være –? Ja, jeg har hørt om saadant Noget før; men en saa smuk Pige og saa beleven –

Capitain Jespersen, afbrød Vilhelm ham alvorlig, jeg vil hellere fortælle Dem hele Sagen. Vel kjender jeg Dem kun fra igaar; men De har saa ganske Udseendet af en Mand af Ære, at jeg ikke vil betænke mig paa at betro Dem hendes Historie, saameget mere som jeg

trænger til et fornuftigt Raad, og den eneste fortrolige Ven jeg har er Felix, og han er en forelsket Galning, der ikke kan raade sig selv.

Capitainen rakte ham sin Haand, og Vilhelm fortalte ham nu, hvad vi allerede kjende; men som Capitainen hørte paa med ualmindelig Interesse, og kun afbrød for at yttre sin Medfølelse eller Indignation.

Og maa jeg nu hente hende, spurgte Vilhelm tilsidst, og sigte hende, at hun har en Ven i Dem?

Om De maa? Ja, skynd Dem blot; thi jeg sidder som paa Naale til jeg faaer sagt hende det.

Men det varede den utaalmodige Capitain for længe inden de kom, og han stormede ind efter dem.

Mit kjære Barn, sagde han, ræk mig Deres Haand, og tør Deres Øine; Flint er den respectableste unge Mand, jeg endnu har truffet paa, og hvad han har fortalt mig om Dem, skal han ikke have sagt forgiæves; tro De en Mand, hvem Løfter ikke ligge let paa Tungen, og som aldrig har sveget sit Ord.

Augusta kunde ikke tale, men trykkede hans Hænder imod sine Læber; Capitainen løftede hende op og kyssede hende paa Panden, idet han sagde:

Naa, naa, vær nu ved friskt Mod, og lad os ikke tænke mere derpaa; den megen Rørelse paa Morgenstunden gjør En flau om Hjertet, især naar man har været til Gilde om Aftenen.

Ja, kjære Augusta, tog Vilhelm Ordet, husk paa at vor Gjest endnu er fastende, og sandt at sigte, trænger jeg selv stærkt til Noget.

Augusta skyndte sig at overtage en Vertindes Pligter, og snart sade de under gemytlig Passiar i den rolige Nydelse af deres Frokost. Capitainen talte om sin Gaard i Fyen, om de Planer, han havde lagt til Udvildelsen af sin Bedrivt, og om alle Landlivets Glæder. Augusta hørte opmærksomt paa ham, saa han tilsidst spurgte hende, om hun ogsaa syntes godt om Landet.

Ja, svarede hun, der er saa smukt. Jeg har flere Gange været udenfor Porten, og det gjør saa godt at see de mange grønne Træer. Og som Barn, naar jeg kunde komme til, saa løb jeg ud paa Amagerfæled; der var saa venligt med de mange gule Blomster i Græsset og Gjæssene, der seilede om i Gravene. Men især havde jeg min Fornøielse af at see paa de smaa Hundesteile, som svømmede omkring i Grøvterne; de vare saa hurtige men saa nysgjerrige, og naar jeg sad